Derek Prince

AZ ÖNÁTADÁS KEGYELME

I. fejezet

Kiadó: Missionsdienst „Sonnenstrahlen"
D-7120 Bietigheim-Bissingen, Neuwengert 2

A könyv internetes és letölthető változata az Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió engedélyével készült.
Megvásárolható a Kiadónál: 1066 Budapest, Ó u. 16.
E-mail: rendeles@evangeliumikiado.hu
Weboldal: www.evangeliumikiado.hu

TARTALOMJEGYZÉK

Bevezetés

Az Úr azt kívánja tőlem, hogy üzenetet adjak át nektek erről a témáról.

Az odaszánás, önátadás kegyelme. Hadd mondjam meg legelőször is, hogy vannak bizonyos dolgok, amik számára – nekünk keresztényeknek – soha nem szabad odaszánnunk magunkat. Nem hiszem, hogy valaha is oda kell szánnunk magunkat a Sátánnak, mert az Ige azt mondja: „Álljatok ellene az ördögnek és elfut tőletek." Azt sem hiszem, hogy valaha a bűnnek oda kell szánni magunkat, mert a Római levél 6. fejezetéből azt olvassuk: ne szánjuk oda a mi tagjainkat a bűnnek. De vannak körülmények, amik az életünkben előfordulnak, és ezek csak akkor oldódnak meg, ha megtanulunk átadni. Úgy érzem, hogy az érettség jele, amelyet még magamnak is keresek, és nagyra becsülök másokban az, hogy tudja valaki, hogyan szánja oda magát, hogyan adja oda magát az Úrnak. Éppen mostanában hallgattam egy fiatal prédikátort, akit Isten nagyon megáldott. Kedves fiatalember, Isten nagy munkát végzett el benne. De az ő egész prédikálásának témája az volt, hogy ő mire képes. Mindez igaz is volt és jó volt, de én ott ültem és azt mondtam magamban: Testvér én nagyon szeretném látni, hogy a végén mire jutsz!

Mert van egy hely ahová eljutunk az Úrban, amikor a végére érünk a magunk képességének. Én nem arról beszélek, amit a mi természetes képességeink alapján tenni tudunk, vagy a mi tanulmányaink folytán, hanem még a szolgálatunkról is, amelyet Isten adott nekünk, eljutunk egy olyan helyre – Isten kijelölése szerint – ahol már többet nem tudunk tenni. Sok emberrel az a baj, hogy ezt soha nem veszi észre!

Amit mondok, az eredménye annak, amit Isten cselekedett velem az évek folyamán, s biztos vagyok benne, hogy Isten nem fejezte be a munkálkodását.

Szeretnék néhány Igét megmutatni, s aztán pedig illusztrálni az odaszánás kegyelmét, annak fontosságát a keresztény életében.

1. A SZELLEMI ERŐ MÉRTÉKE

Az első Ige, amit szeretnék témánkkal kapcsolatban megvizsgálni, az a Róma 15,1-2 verse:

„Mi, akik hatalmat érzünk magunkban, tartozunk a tehetetlenek erőtlenségét hordozni, és nem szabad a magunk tetszését keresnünk. Közülünk mindenki felebarátjának tetszését keresse, hogy azt munkálja, ami az építéshez jó” Úgy hiszem, ez az igei jele az erőnek, és nem az, hogy mennyit tudsz Te tenni, hanem inkább az, hogy hogyan tudod elhordozni mások gyengeségeit. Nagyon jó érzés a saját képességeinkben, szolgálatainkban, átéléseinkben erősnek lenni. Olyan embernek lenni, akinek minden válasza megvan, de ez önmagában nem követel nagy szellemi erőt. Az viszont igen, hogy valaki mások erőtlenségeit elhordozza. Úgy gondolom, hogy a szellemi erőt Isten és az Ige aszerint méri, hogy mennyire vagyunk képesek elhordozni más emberek gyengeségeit. Nekem ez soha nem volt könnyű. Ez pontosan ellentétes korunk szellemével, amely a következő: Csináld amit tudsz te magad, a gyengék pedig gondoskodjanak magukról.

Mostanában gondolkodtam az abortuszkérdésen. Szerintem ez egy borzalmas dolog. De ha másokkal beszélsz erről, ők úgy ítélik meg a „ne szülessen meg a sok nemkívánatos gyermek” elv alapján, hogy ez helyes. Ilyenkor hivatkoznak a családi problémákra, törvénytelenségekre, nem megfelelő körülményekre – és így sok gyermek nem születik meg. Megöljük őket, mielőtt a méhből kikerülnének. Láttam és tapasztaltam – most a legfelsőbb bíróság véleménye nem számít –, hogy Isten ezt gyilkosságként kezeli. Ezt láttam megtapasztalásaim során és ez meg van alapozva az Igében is. De a lényeg, amit itt hangsúlyozni akarok: Ha a magunk mértéke szerint döntjük el, hogy mi a jó, akkor nagyon rossz úton járunk, amely lefelé vezet, egy szörnyű zűrzavarba!

Gyakran más, hamis következtetéseket vonnak le: Mi van azzal a gyerekkel, aki reménytelenül nyomorékon született és a vegetálás jut neki osztályrészül? Miért tartsuk ezt a gyermeket életben?

Kalifornia államban a bíróság tárgyalt egy ügyet, ahol a szülők szándékosan nem táplálták gyermeküket, aki erősen csökkent képességekkel született. Hagyták, hogy éhen haljon.

Mikor már így elbántunk ezekkel a védtelenekkel, folytathatjuk ugyanúgy az öregekkel, elmebetegekkel és így tovább... De ez nem a kereszténység válasza! Nemcsak azért, mert ez teljesen keresztényellenes magatartás, hanem mert Isten maga tiltja az abortuszt. Mi nem irthatjuk ki a gyengéket, még csak nem is tehetjük őket félre intézményekbe, ahol nem törődünk többé velük és nem is hallunk róluk.

Az első század keresztényeinek egyik legkiemelkedőbb jellemvonása volt, hogy törődtek a gyengékkel, betegekkel. Azzal, hogy nem tették őket félre, mély benyomást tettek az ókori világra. Nem tudták megérteni, hogy mi tette ezeket a keresztényeket törődővé olyanokkal szemben, akiknek semmijük sem volt, amit felajánlhattak volna, pusztán csak felelősséget jelentettek. Megértettem, ha félre tesszük ezeket a gyengéket, az nem erő, hanem gyengeség. Azok az emberek, akik felelősséget jelentenek, a csökkent képességűek, erőtlenek, a gyenge hívők, azok, akik a mi szellemi erőnk próbái. Ha keresztény vagyok, az elsődleges indítékom az, hogy tetszek Jézus Krisztusnak mindabban, amit teszek.

Ha egyszer elkezdünk úgy élni, hogy azt keressük: Jézusnak mi kedves – akkor életünk egészen más lesz, mint a hitetleneké. Nem lesz szükségünk aprólékos tanításokra, mert az, hogy Jézus tetszését keressük, meg fogja változtatni életünket.

2. ÖNMAGUNK MEGTAGADÁSA

Pál azt mondja: Ne magunknak kedveskedjünk! Tudjátok, mit tanultam én meg? Azt, hogy akárhányszor olyat teszek, ami Isten számára elfogadható – azt úgy kezdem, hogy nem magamnak teszem. Felfedeztem ezt, mint változtathatatlan szabályt. Minden esetben, mikor magamnak tetszem, semmi értékeset nem teszek Istennek.

Az első dolog, amit tennem kell, hogy megtagadom önmagamat. Ez az egoizmus énbennem. Ez mindig erősíti magát. Azt mondja: Én akarom, én kívánom, én érzem, én gondolom, ha engem érdekel, ez az, ami nekem tetszik.. Hát ezt kell megtagadni! Azt kell mondanom – NEM!

Az nem probléma, mit jelent magadat megtagadni, mert a tagadás azt jelenti – NEMet mondani. Mindaz, amit tenned kell – az az, hogy nemet kell mondanod. Ha nem mondasz nemet magadnak, és továbbra sem mondasz nemet magadnak, nem élhetsz keresztény életet. Nem tetszhetsz önmagadnak is, és Jézus Krisztusnak is – ez lehetetlen! Jézus szavai ezek voltak a Lukács 9,23-ban: „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, naponként vegye fel keresztjét, és úgy kövessen."

Az első dolog, amit teszel, mikor elhatározod, hogy követed Jézust, az, hogy megtagadod magad! Nem kezdheted el követni Őt addig, míg ezt a lépést meg nem teszed. Ez áll az idézetben: naponként vegye fel keresztjét. Soha nem tetszett ez nekem: naponként. Sokáig elkerültem ezt a verset, mert tudtam, hogy más helyeken nincs benne, hogy minden nap. Ez a Máté 16,24-ben is ugyanezekkel a szavakkal szerepel, de anélkül, hogy naponként.

Abban az időben tanításom arra épült, hogy a kereszttel van egy mindenkorra való átélés, amely teljesen helyes és teológiailag is helytálló. De nem meríti ki a lényeget. És itt, a Lukács 9,23-ban Isten megemlíti a „naponként"-et is. Vegye fel keresztjét naponként! Úgy hiszem, hogy Isten ad naponként lehetőséget minden kereszténynek, hogy hordja a keresztjét. Ha kihasználod a lehetőséget, győzelmes napod van. Ha elveszíted a lehetőséget, vereséget szenvedsz azon a napon. De mi a Te kereszted? Charles Simpson így fejezte ki: „A kereszt az, ahol a Te akaratod és Isten akarata kereszteződik." A Te kereszted az a dolog, ahol Neked meg kell halnod. Ez az a hely, ahol Te leteheted az életedet. Mikor Jézus a keresztre ment, azt mondta: „Senki nem veszi el az életemet tőlem. Hatalmam van letenni és hatalmam van felvenni."

Ilyen értelemben senki nem veszi el az életedet Tőled. Ha Te önmagad akaratából nem teszed le, akkor még mindig ura leszel annak.

A Te kereszted nem a férjed vagy a feleséged, nem az a betegség, melyet nem Te választottál és nem gyógyultál meg belőle.

A kereszt az a hely, ahol meghozhatod azt a döntést, hogy ne tetszel magadnak. Saját tapasztalatomból mondhatom Nektek, hogy időről időre, mikor nekem ez belső harcom volt, és a megfelelő döntést hoztam, azt áldás követte. Azután – és csakis azután – szolgálhatok. Nem szolgálhatok addig, míg magamnak tetszem. A régi énnek nincsen bennem semmije, amit adhatna. El kell vele bánni, mielőtt Isten szolgálata kiárad az életemből.

És Jézus emlékeztet bennünket: ezt naponként meg kell tennünk!

Te is és én is napközben igen sokszor kerülünk olyan helyzetbe, mikor Isten és a mi akaratunk kereszteződik. Ehhez úgy kell hozzáállnunk, mint Istentől kapott alkalomhoz. Ez nem tragédia, hanem egy lehetőség. Mikor ezt prédikálom Nektek, tudom, hogy az elkövetkező napokban igen sok lehetőségem is lesz ezt gyakorolni. Isten és az ördög is fognak erről gondoskodni. Valójában kétszer is meggondoltam, hogy prédikáljam-e ezt, mert teljesen tudatában vagyok annak, hogy meg leszek próbálva abban, amit tanítok.

3. KRISZTUS SZELLEME

Az az elv, hogy vegyük fel a keresztet naponként és tagadjuk meg magunkat – tökéletesen ellentéte annak, ahogyan a természetes elménk működik. És ellentétben áll azzal, ahogyan a természeti ember gondolkozik. Még néhány Igét szeretnék megmutatni, melyeket találónak tartok. Most még anélkül, hogy mélységeibe mennénk és összefüggéseit vizsgálgatnánk, nézzük meg először az 1 Korintus 1,25-öt:

„Mert Isten ostobasága bölcsebb az embereknél, és Isten erőtlensége erősebb az embereknél."

Itt ellentét van. Van egy gyengeség, amely Istentől származik és amely erősebb, mint bármilyen erő, amivel csak rendelkezünk.

Van egy bolondság, amely Istentől származik, amely bölcsebb, mint bármilyen bölcsesség. És volt egy dolog, amelyben Isten bolondsága és erőtlensége kifejezésre jutott, - és ez a kereszt.

A kereszt a maga gyengeségében s bolondságában Isten győzedelmessége ennek a világnak minden ereje és bölcsessége fölött.

Hiszem, hogy Isten kért Téged és engem, hogy tanuljuk meg ezt a fajta gyengeséget, ezt a fajta bolondságot.

Soha nem volt számomra nehéz, hogy erős legyek saját személyemben. Isten megáldotta és használja azt az erőt, amim van. De Isten megmutatta nekem, hogy ez csak egy pontig visz el engem. Ha akarom, megállhatok itt. Nem kényszerítenek, hogy továbbjussak. Sok szolgálatot és életet láttam, amelyek megálltak ezen a ponton. Lapozzunk egy másik vershez, amely erről szól. Ez a Róma 8,9:

„Ti azonban nem húsban éltek, hanem szellemben, ha csakugyan Istennek Szelleme lakik bennetek. Ha pedig valakinek Krisztus Szelleme nem birtoka, az nem is övé." A King James fordításban ezt a verset külön pontozták. Ez két mondatból áll, melyet egy szakasz választ el egymástól. Ha nekem kellene felosztanom a verseket, akkor ebből a két mondatból két különböző verset formáltam volna. Ahogy itt áll a vers első fele az Isten Szelleméről, a másik fele pedig a Krisztus Szelleméről szól. Egy pillanatig sem akarom azt mondani, hogy van különbség a kettő között, de úgy hiszem, hogy olyan módon van különbség, hogy Isten természetét különböző módon fejezi ki.

Isten Szelleme a Bibliában végig azonos a Szent Szellemmel. Ez Isten harmadik személyének a hivatalos neve.

Isten, mint Szellem az, Aki egyenlő az Atyával és a Fiúval, Aki első személyben beszél, mint Isten. Pl. az Ap.csel 13,2-ben a Szent Szellem szólt az Antiókhiai gyülekezet vezetőinek és ezt mondta:

„Válasszátok most nekem külön Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket." Itt látjuk Istent magát, Istent a Szellemet. Ő használja a személyes névmást, hogy „én", első személyben beszél, mint Isten.

A hangsúly az erőn és a hatalmon van. Másrészt úgy hiszem, hogy Krisztus Szelleme azt az isteni természetet mutatja be, amely különlegesen megnyilvánul Krisztus életében. Ezt nem lehet elválasztani Jézus természetétől és személyiségétől. Erről a Szellemről – ahogy Pál mondja – felismerhető Krisztus igazi gyermeke. Ha valakiben nincs Krisztus Szelleme, az nem az Övé. Úgy gondolom, de közvetlen megfigyelésből tudom is, hogy sokan vannak, akik megkeresztelkedtek Szent Szellemmel, nyelveken szólnak, csodákat tesznek, de nagyon keveset, vagy éppen semmit sem mutatnak Krisztus Szelleméből. És a megkülönböztető jellemvonás, ami isteni természetűvé tesz bennünket, az nem a nyelveken szólás, sem a csodatevés, sem a hatalmas prédikációk elmondása, hanem a Krisztus Szelleme bennünk.

Ha nekem meg kell kérdeznem magamtól, hogy milyen Krisztusnak a Szelleme, meg kell mondjam, hogy ez: szelíd Szellem, alázatos Szellem, gyengéd Szellem. Bizonyára nem arrogáns, nem önigazult, nem önmagának kedveskedő. Isten igazi gyermeke és Krisztus Szellemével betöltött az, aki Isten valódi természetét mutatja.

Sok tanításunk van arról, hogyan nyerjük el az örökséget és szerezzük meg azt, ami a miénk. Magam is sokat prédikáltam erről. Olyan Igéket használtam, mint 3. János 2:

„Szeretett testvérem, azért esdekelek, hogy min-den tekintetben jól menjen sorod és egészséges légy, mint ahogy lelkednek is jól megy a sora."

Hála Istennek, én hiszek ebben. De tudjátok, mit? Isten szemében Te nem bővölködsz, Neked nincs jó dolgod, ha a jogaidat hangoztatod. Jézus Szelleme nem hangoztatta a jogait. Hiszek a bővölködésben (teljes ellátás), egészségben, belső békességben, a lélek jólétében, az új teremtésnek minden velejárójában. DE az óember ezeket sokszor illegálisan ragadja meg, az ő önző céljaira. Ma, amikor hallom, hogy az emberek azt mondják: „Testvérem, csak lépj fel igénnyel!" akkor bennem valami összerándul. Mikor hallom e szavakat, belül elképzelem az arrogáns egót, mint hangoztatja jogait. Szeretnélek megkérdezni, hány olyan emberrel szeretnél együtt élni, aki mindig követeli a javait?

Bármennyire is lehet jogos minden igényem, mégis, belülről belefáradtam a Krisztusban való örökségem jogos hangoztatásába és hogy állandóan arra oktassam a keresztényeket, hogyan legyenek egészségesek és hogyan bővölködjenek. Biztos, hogy szükségük van rá, de mikor megtanulod, hogyan légy egészséges és hogyan bővölködj, akkor Te még nem jutottál végig az iskolán szellemileg. Az erőd nem abban van, hogy mid van vagy mit tudsz felmutatni. Az erősséged az, hogy képes vagy a gyengék erőtlenségeit elhordozni. Krisztus Szelleme olyan szellem volt, amely ingyen odaszánta magát. Valóban, Ő a legszebb példája az odaszánásnak. Ez jellemzi viselkedését leginkább és ez fejezi ki a különbséget Ő és a Sátán között. Azt mondja a Filippi 2,6 Jézusról:

„Ki Isten alakjában nem tartotta azt rablott zsákmánynak, hogy Istennel egyenlő."

Az új amerikai Standard Bible azt mondja: Ő nem tekintette ragadománynak Istennel való egyenlőségét. Értitek, hogy egy különleges ellentéttel állunk szemben? Jézus Istennel való egyenlőségre volt hivatva. Ez az

Ő isteni természetéből következett, isteni jog szerint. De Ő nem ragadta azt meg. Lucifer, aki a Sátán lett, nem volt Isten szerinti egyenlőségre hivatva, de ő ezt meg akarta ragadni és elbukott. Tehát a lényeges különbség e kettő között – a megragadás és az átadás között van. Jogaink hangoztatásában és követelőzésünkben vajon menynyi Krisztus Szellemének kifejezése és vajon hányadrésze jön más forrásból? Meggyőződtem, hogy a karizmatikus mozgalom előbb-utóbb szembe fog nézni ezzel a dologgal. Szükségünk lesz arra, hogy különbséget tegyünk igazi és hamis próféták között, igazi és hamis szolgálatok között, olyanok között, akik Istent igazságban és Szellemben szolgálják, és olyanok között, akik nem. A csodák nem lehetnek a megkülönböztetés szempontjai.

Nem szabad, hogy azok legyenek. A megkülönböztető jel – Krisztusnak Szelleme. Ha valakiben nincs Krisztus Szelleme, az nem az Övé.

A karizmatikus mozgalom csak egy szünet két hullám között. Az egyik hullám már-már megszűnt és a másik hullám közeledik. Közötte van egy zűrzavar, fölkavarodás, ahol sok minden poros, sáros és zavaros. Zűrzavar érezhető a két ellentétes irányba mozgó erő között. Ez a karizmatikus mozgalom. Ez nem a legfőbb dolog Istentől.

Már közeledik valami más, ami rendes, fegyelmezett, Krisztust tisztelő dolog lesz, és az magával fogja hozni az alázatosságot, a testvéri szeretetet és azt, hogy a másikat mindenki különbnek tartsa magánál.

Az az időszak, hogy Istennek egyéni hit- és erőemberei vannak, már múlóban van. Ezt mindenféle kritikai célzás nélkül mondom azok felé, akik ezt a címet valaha is elnyerték. Rá kell jöjjünk: a különböző időszakokban Isten különböző módon működik. Ő nem csinálja mindig ugyanúgy a dolgokat. Néhány keresztény nincs arra felkészülve, hogy ezt elfogadja. Ők egy sikerformulát találnak, ami beválik és azt addig használják, míg el nem jutnak a végkimerülésig.

Pál az Ap.csel 17,30-ban a sok évszázados bálványimádásukról szól az athéni férfiaknak:

„Az értelmetlenségben eltöltött időket tehát elnézve most azt parancsolja Isten ...”

Az elnézés azt jelenti, hogy rövid időre becsukjuk a szemünket. Egy rövid időre Isten szándékosan túlnézett ezen a tudatlanságon. Sokan vitatkoznak: „Ha Isten hagyta, hogy én ezzel így legyek tíz évig, akkor továbbra is folytathatom így.” Nem, nem folytathatod! Isten elnézte egy ideig, átnézett rajta. De most kinyitotta mindkét szemét, egyenesen Rád néz, és azt mondja: „Meg kell változnod! Ez az Én tanácsom: Változz meg!” Mert ha nem teszed, Istennek megvan a módja rá, hogy megtedd.

4. ÖNÁTADÁS SAJÁT AKARATBÓL

Nézzünk meg néhány példát az odaszánásról, kezdve az 1 Királyok 3-mal. E fejezet első részében Isten megjelent Salamonnak és mondta: „Kérj, amit akarsz!” Nehéz helyzet. De Salamon nem kért gazdagságot, nem kért tisztességet, nem kérte ellenségeinek életét, hanem bölcsességet. Azt mondta:

„Adj azért a te szolgádnak értelmes szívet ...” Istennek tetszett a választása és azt mondta: „Mivelhogy ezt kérted tőlem, ... még amit nem kértél, azt is megadom neked ...” Röviddel ezután történt, hogy két parázna asszony jött hozzá, akik együtt laktak egy házban. Mindketten gyermeket szültek. De az éjszaka folyamán az egyik nő ráfeküdt a gyermekére és az meghalt. Reggel ott volt a két anya és mindkettő magáénak akarta az élőt. Az esetet Salamon elé vitték. Ott álltak előtte: a két anya és a gyermek. Salamon kihallgatta őket. Az igazi azt mondta: „Ez az én gyermekem” De ezt hangoztatta a másik asszony is. Akkor Salamon így szólt: „Nos, egy dolgot tehetünk. Hozzatok egy kardot!” Mikor odahozták a kardot: „Jól van, én most kettévágom a gyermeket és mind a ketten kaptok egy felet.” Az asszony, aki nem volt a gyermek anyja, így szólt: „Rendben van, vágjátok ketté és adjátok ide a felét.” Az igazi, aki nem akarta gyermeke halálát, így kiáltott: „Ne! Adjátok inkább neki a gyermeket, csak éljen!” Salamon így szólt: „Ő az anyja!” így lett híres a bölcsessége Izraelben.

A tanulság nagyon egyszerű. Ha ez valóban a Te gyermeked, akkor inkább hagyni fogod, hogy más asszonyé legyen, mint hogy meghaljon. Ez az igazi próba.

Sok keresztény szolgálatban egy ember létrehoz valamit, ami az övé. De valaki belép és igényli azt. És akkor vita van és küzdelem. Végigmehetnénk az utolsó 30 év történetén és egyik embert említhetnénk a másik

után. Ez az, amikor az igazi próba jön. Ha ez a Te gyermeked, akkor inkább látod a másiknál, minthogy megölve lássad öt. Vannak idők, mikor ezt a próbát éljük át.

Vajon igénylem-e a saját szolgálatomat, a saját sikeremet, meg akarom-e alapozni a saját hírnevem? Vagy elkészültem-e arra, hogy másé legyen mindaz, amiért dolgoztam, amiért küzdöttem? Vagy hagyom, hogy másé legyen minden, amit elértem, amit átimádkoztam?

Attól függ, hogy jobban szereted-e magadat, mint a kisgyermeket – vagy a kisgyermeket jobban szereted-e, mint magadat?

Legközelebb, mikor szemben állsz ezzel a helyzettel, le tudod mérni, mennyire valóságos a szereteted. Ha hajlandó vagy átadni, akkor szereted. Ha a felét magadnak követeled, akkor nem szereted.

Szeretnék továbbmenni Ábrahám történetére. Az 1 Mózes 13-ban Ábrahám elindult Úrból (Káldeából) – Isten Igéjének való engedelmességből. Ezt látjuk az 1 Mózes 12-ben, ahol Isten azt mondja:

„Eredj ki a te földedből és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából, a földre, amelyet én mutatok neked."

De Ábrahám nem teljesen engedelmeskedett Istennek, mert két plusz személyt vitt magával: az apját és az unokaöccsét. Nem volt arra felhatalmazva, hogy egyiket is magával vigye. Amíg az apja ott volt vele, csak az út feléig jutott el; Háránig, amely pontosan félúton van Ur-Kaszdim és Kánaán között. Nem jutott addig tovább, amíg az apja meg nem halt...

Sokan vagyunk hasonlóak. Isten azt mondja: „Jöjj ki, hagyj ott mindent magad mögött, megmutatom neked az örökségedet." De mi akarjuk apukát magunkkal vinni. Ez lehet egy Ígéretes karrier, egy jól fizetett állás, egy felekezeti befogadás vagy egy nyugdíjbiztosítás – de sok más is. De Isten azt mondja – addig, amíg magaddal viszed apukát is, csak félútra juthatsz.

Így volt Ábrahámmal is. Nem juthatott addig Kánaánba, míg vele volt az apja. István is említi ezt a zsidó tanács előtt mondott beszédében: „Miután meghalt az ő atyja, kihozta öt a földre."

De még ezek után is problémája volt Ábrahámnak Lóttal, az unokaöccsével. Lótnak nem lett volna szabad ott lennie. Nem telt el sok idő és ő is, és Lót is bővölködtek. Mindketten olyan sok jószágot szereztek és olyan nagy javaik voltak, hogy már nem élhettek egymás mellet úgy, mint azelőtt. Állandó volt a veszekedés pásztoraik között.

„Monda azért Ábrám Lótnak: Ne legyen versengés közöttem és közötted, se az én pásztoraim között és a te pásztoraid között: hiszen testvérek vagyunk. Avagy nincsen-e előtted mind az egész föld? Válj el kérlek tőlem: ha te balra tartasz, én jobbra megyek; ha te jobbra mész, én balra térek."

Ábrahám volt az idősebb. Ábrahám volt az az ember, akit Isten elhívott. Övé volt az örökség. De ő visszalépett és azt mondta: „Lót, te válassz! Amit választasz, az a tiéd."

„Felemelte azért Lót az ő szemeit, és látta, hogy a Jordán egész melléke bővizű föld: mert mielőtt elpusztította volna az Úr Szodomát és Gomorát, mind Czoárig olyan volt az, mint az Úr kertje, mint Egyiptom földje. És választotta Lót magának a Jordán egész mellékét és elköltözött Lót kelet felé: és elváltak egymástól. Ábrám Kánaán földén lakott, Lót pedig a Jordán-melléki városokban lakott, és Szodomáig sátorozott. Szodoma lakosai pedig nagyon gonoszok és bűnösek voltak az Úr előtt. Az Úr pedig mondta Ábrámnak, miután elvált tőle Lót: Emeld fel szemeidet és tekints arról a helyről, ahol vagy, északra, délre, keletre és nyugatra. Mert az egész földet, amelyet látsz, neked adom, és a te magodnak örökre."

Ez volt az ő öröksége. De amíg ő nem volt hajlandó átadni mindent, Isten nem mutatta meg neki.

Isten így bánik velünk is. Addig, míg valamihez ragaszkodsz és azt mondod: „Ez az enyém, nem hagyom", addig nem fogod látni, hogy Isten mit tartogat számodra. Az ÁTADÓ SZELLEM az, amely megkapja az örökségét, nem a megragadós szellem. Addig, míg mondogatod: „Ez az enyém, nem a tied, Isten nekem adta ezt" – addig nem lesz a Tied, amit Isten tartogat számodra. Neked kell átadni!

A feleségem, Lídia, többször eszembe juttat egy esetet, amely Palesztinában történt a második világháború alatt. Ő abban az időben egy Ramalah nevű városban élt. Ez a város kb. tíz mérföldnyire fekszik északra Jeruzsálemtől. Bár az ő munkája főleg a gyermekek között volt, ébredés kezdődött az arab asszonyok között a városban. Ez a munka Istentől volt, de a feleségem volt az eszköz, akit Isten használt. Ezek az arab asszonyok bejöttek az utcáról – még meg nem térve – hogy megtérjenek és megszabaduljanak a gonosz szellemektől és megkeresztelkedjenek Szent Szellemmel. Mindezt egyetlen találkozás során. Az Úr

kegyelmének a bizonyítéka volt, hogy a munka virágzott és növekedett. De aztán egy misszionárius, aki Jeruzsálemben élt, magának követelte a munkát. Elküldött egy arab munkást és azt mondta: „Ez a mi munkánk. Nekünk is munkálkodott egy emberünk a városban, mielőtt te jöttél." Valójában az az ember semmi maradandót nem épített, míg a feleségem szerette és megértette ezeket az embereket és azok is szerették őt. Bizonyságot tudok erről tenni, mert amikor 25 évvel később visszamentünk a faluba a feleségemmel, és a nők meghallották, hogy ott vagyunk, kiszaladtak az utcára és megcsókolták őt. Nem felejtették el, még 25 évvel később sem.

Akárhogy is legyen, a feleségem szembekerült ezzel a követeléssel és egy férfi erejével, így ő azt mondta, amit Ábrahám mondott: „Rendben van, te válassz! Ha te balra mész, én jobbra megyek." A második misszionárius azt mondta: „Nos, ez a mi munkánk, mi ezt elvesszük." A feleségem elbúcsúzott az arab asszonyoktól: „Mostantól kezdve nem lesz többé találkozónk. A találkozókat most már ezen és ezen a helyen tartják, oda menjetek, legyetek hűségesek, támogassátok a munkát."

Egy vagy két év múlva a munka teljesen elmaradt. Mert a munkás, akit odaküldtek, hogy átvegye, nem volt igazán Istentől elhívva.

De a feleségem győzelmet aratott a személyes átadás következtében. Ezek után a következő történt: Néhány hónap múlva brit és amerikai katonák, akik a közel-keleti országokban szolgáltak, rátaláltak a kis ramalah-i otthonra. Úgy jöttek oda, hogy az Istent keresték és Szent Szellem keresztséget akartak. A következő három-négy évben amerikai és brit szolgálatosok sokasága találta meg Istent és keresztelkedett meg Szent Szellemmel abban a kis gyermekotthonban. Én is a brit hadseregben voltam abban az időben a Közel-Keleten. Szudánban állomásoztam. Tudjátok, hol van Szudán? Majdnem Afrika közepén. Egy napon találkoztam egy másik keresztény katonával, aki ezt mondta: „Ha igazi áldást akarsz, van egy kis gyermekotthon, tíz mérföldnyire Jeruzsálemtől. El kell menned oda." így, mikor rám került a sor, két hét szabadságot vettem ki és elutaztam a Níluson Kairóba és onnan Jeruzsálembe. Végülis eljutottam a kis gyermekotthonba. És az áldás nagyobb volt, mint amit vártam: a feleségem volt.

De a történet lényege a következő: Ha a feleségem ragaszkodott volna az asszonyokhoz, a katonák nem jöhettek volna. Mikor mi átadunk, akkor bővölködően kapunk. Ezek közül az emberek közül sok – beleértve magamat is – ma szolgálatban áll a világ minden részén. A tanulság a következő: Hajlandónak kell lenned, hogy hagyj! Ez méltánytalan, ok nélküli, igazságtalan. Tehát akkor mi ez? Isten tervezte így. Ő az, Aki ellenőrzi a dolgokat. Ez a hit kérdése.

5. VEDD A TE FIADAT

Menjünk most vissza Ábrahámhoz. A Római levél 4. fejezete beszél a mi atyánknak, Ábrahámnak hitbeli lépéséről. Egy dolog, ami nagyon világossá lett számomra, az az, hogy a hit nem egy statikus állapot. Ez nem olyan, hogy valaki ül egy gyülekezetben és azt mondja: „Megvan" A hit egy járás, amelyben az egyik lépés követi a másikat. Ábrahámot nevezik mindannyiunk atyjának – akik hiszünk – ha mi az ő hitének lépéseiben járunk. Ábrahám hitének előrehaladását látod, ha végigolvasod az 1 Mózes 12-től a 22-ig. Ábrahám hite növekvő volt. A 22. fejezetben hite a tetőpontra ért. De amit ő tett a 22. fejezetben, nem tudta volna még megtenni a 12-ben. A hite a tetőpontra ért, mert mindig, mikor azt mondta Isten, hogy „Lépj!", ő lépett. Mindannyiszor, ahányszor Isten kihívással lépett felé, ő elfogadta. így aztán az ő hite növekedett. Jakab levele azt mondja: „Cselekedetekből lesz teljessé a hit." A hitet úgy fogadta, mint ajándékot, de ez úgy érett meg, hogy ő az engedelmesség lépéseivel járt.

Ábrahám is ember volt, úgy mint mindannyian. Ő is követett el hibákat. Isten megígért neki egy saját gyermeket, egy örököst, aki örökébe léphet. De mint tudjátok, az ígéret késett. Tizenkét év múlva az örökös még nem volt a láthatáron. Sára hetvennyolc éves volt és a helyzetet reménytelennek látta. Végül is azt mondta: „Ha valaha is lesz gyermekünk, jó lenne már valamit tenni érte." Ha Istennel van dolgunk, akkor a legkatasztrofálisabb szó, amit kiejthetünk, ez: „Tenni kell valamit érte" Ábrahám sajnos mégis elfogadta felesége tanácsát.

És gyermeke lett Sára szolgálójától, Hágártól. Ebben semmi erkölcstelen nem volt. A kor mércéje szerint helyes volt: öröklődés. De nem ez volt Isten terve. A gyermek neve Ismael lett és az ő leszármazottait a Közel-Kelet arabjai közé sorolják ma.

Később Sára megszülte Izsákot, a gyermeket, akit Isten valóban neki szándékozott adni. Az elkövetkező négy évezreden át feszültség volt a két gyermek leszármazottai között. Olyan feszültség, amely láthatóan napjainkban éri el tetőpontját. A történelem iróniája, hogy Ismael leszármazottai állnak akadályként Izsák leszármazottai elé, hogy vissza ne térhessenek az ő megígért örökségükbe.

A történelem nem tudna ennél világosabb leckét adni. Katasztrofális az Istentől kapott örökséget testi eszközökkel megragadni. Barátom, Charles Simpson mondja:

„Az emberi célszerűség gyermeke – egy Ismael. Mikor elhatározod, hogy kellene valamit tenned, hogy segíts Istennek, akkor Isten segítsen rajtad!"

Terveztem valamit a múlt évben és elég messzire mentem a tervezgetésben. Mikor összetalálkoztam Bob Mumforddal, megbeszéltük a terveimet. Azt mondtam: „Hogy az igazat bevalljam, nem hiszem, hogy végig fogom csinálni." „Miért nem?" kérdezte. „Nos, attól tartok, – feleltem – hogy ez egy Ismael lesz." Láttam, hogy Bobra benyomást tett ez a megjegyzés. Később újra együtt voltunk. Azt mondta: „Megmondanád, miért változtattad meg a döntésedet arról a dologról?" „Ez az Úr félelme volt." feleltem. Úgy láttam, a válasz kielégítette őt. Őszintén mondhatom, hogy megpróbálok az Úr félelmében élni. Nem akarok semmi olyat tenni, ami Istennek bánatot okoz és Istennek útjában áll. Az Úrral finoman együtt akarok haladni. Tehát szögre akasztottam az Ismaelemet és ott van még ma is.

Az alapvető tanítás számomra ez: azok a dolgok, amiket mi jónak gondolunk, amelyek nekünk helyesnek látszanak és amelyek emberi kísérletek eredményei, hogy jót tegyünk, azok a legnagyobb katasztrófák. Isten őrizzen tőlük és tartson engem is távol ezektől! Isten tartson mindannyiunkat távol attól, hogy Ismaelt hozzunk a világra! Testvéreim, bánni fogjátok egész életetekben! Mi a legnagyobb próba, amin Isten valaha is átvezetett bennünket? Egy szó, ami „v" betűvel kezdődik: a várakozás. Mikor Isten azt mondja neked, hogy mássz fel a hegyre, akkor rögtön mászni kezdesz. De mikor azt kéri, hogy ülj le a hegy tövében és várj, akkor nem tudod megtenni.

Valószínűleg Mózes a legérettebb személy a Bibliában. Hogyan ért ő meg? 40 év alatt a pusztában! És milyenné tette ez őt? A legszelídebb emberré a Földön. Mózes nem hangoztatta a jogait. Visszalépett és azt mondta: „Csinálja más." Biztonságban érzem magam, mikor teljes őszinteséggel mondhatom: „Legyen a gyermek másé" De mikor ideges vagyok, feszült és meg akarom ragadni, akkor már a katasztrófa felé tartok.

Nézzük meg az 1 Mózes 22-t! Isten ezt mondja Ábrahámnak:

„Fogd a fiadat, a te egyetlenedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijjá földjére, és áldozd fel ott égőáldozatul az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked!" Ábrahám válasza:

„Ábrahám fölkelt reggel, fölnyergelte a szamarát, …"

Egy dolog, amely szembetűnő Ábrahámnál: ő nemcsak engedelmeskedett Istennek, hanem azonnal engedelmeskedett. Mikor azt mondták neki, hogy tegyen meg valamit, akkor másnap korán felkelt és megtette – és nem várt délig, abban reménykedve, hogy Isten talán majd megváltoztatja az elképzelését. Másnap reggel Ábrahám felkelt és úton volt Izsákkal Mórija hegye felé. Ismeritek a történetet. Felmentek a hegyre és Izsák így szólt:

„Itt van a tűz meg a fa, de hol van az áldozatra való bárány? Ábrahám azt mondta: Isten majd gondoskodik az égőáldozati bárányról, fiam." A Zsidó levél 11. fejezete írja, hogy hit által volt képes Ábrahám Istennek feláldozni fiát.

Ha olvassátok az 1 Mózes 22. fejezetet, megértitek, hogy a Zsidó levél írója miért mondta ezt. Azért, mert Ábrahám azt mondta az embereknek, akiket a hegy lábánál hagyott:

„Maradjatok itt a szamárral, én pedig a fiammal elmegyek oda, imádkozunk, és utána visszatérünk hozzátok." Hála az Úrnak, ő valóban hitte, ha bele is szúrja a kést fiába, mind a ketten újra lejönnek. Odáig jutott, ahol már – szó szerint – kész volt megölni a csodagyereket, aki egyedüli reménysége volt Istentől és ígéretének öröksége. Bízott Istenben, hogy őt újra életre fogja hívni. Ahogy felemelte a kést, hogy megölje fiát, Isten angyala megállította őt: „Ábrahám, Ábrahám!" Akkor Ábrahám felfedezte, hogy Isten valóban gondoskodott helyettesítő áldozatról. Egy kosról, amely a sűrűben fennakadt szarvánál fogva. Fia helyett ezt áldozta meg. Aztán Isten szólt hozzá másodszor:

„Az ÚR angyala másodszor is kiáltott Ábrahámnak a mennyből, és ezt mondta: Magamra esküszöm, így szól az ÚR, hogy mivel így tettél, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet, azért gazdagon

megáldalak, és úgy megszaporítom utódaidat, hogy annyian lesznek, mint az ég csillagai, vagy mint a homokszemek a tenger partján. A te utódod birtokolni fogja ellenségei kapuját,” (1 Mózes 22,15-17)

Ez egy furcsa dolog, nem? Izsák Isten ajándéka volt Ábrahám és Sára számára. Soha nem született volna meg, ha Isten csodálatosan be nem avatkozik. Természetfölötti módon született – és mégis – ugyanazt a gyermeket, akit Isten adott nekik, Isten kérte, hogy adják vissza neki, mint égőáldozatot. Egy könyv, amiben már foglalkoztam Ábrahámmal, pontosan ezt a háromnapos utat elemzi, mikor Ábrahám Mórija felé ment. Megpróbáltam belehelyezkedni Ábrahám szerepébe és elképzelni, miről gondolkozott ez alatt a három nap alatt.

Miért akarta Isten Izsákot? Nem Isten adta nekünk? Nem ő a megígért fiú? Nem ez az egyetlen módja, hogy megkapjuk Istentől örökségünket?

Nem hagytunk-e el mindent? Nem követtük Őt mindenben? Nem engedelmeskedtünk-e mindenben? Miért követeli most Izsákot?

Nem tudom, hogy ő gondolta, vagy mondta-e ezeket, de mikor odajutott, arra a helyre, ahol hajlandó volt megtenni, amit Isten parancsolt, Isten szólt: „Rendben, rnostmár ismerem a szívedet. Mostantól fogva megáldalak téged, Ábrahám, úgy, ahogy még sosem voltál megáldva. Megsokasítom a te magodat.” És ki volt az ő magja? Izsák!

Értitek a tanulságot? Hogyha ő ragaszkodott volna Izsákhoz, mindaz, amije lett volna, az csak Izsák lett volna. Mikor pedig feladta Izsákot, akkor visszakapta őt, megszámlálhatatlanul megsokasítva. Megértettem, hogy ez történik, mikor Isten ad nekünk valami különlegeset. Ez Istentől van, ez drága, egyedülálló, csoda. De egy nap Isten azt mondja: „Akarom azt, add vissza, öld meg, fektesd az oltárra!” Azon a ponton vagy, hogy vagy Ábrahám útján mész, vagy el fogod mulasztani Isten áldását. Sajnos sok szolgáját láttam az Úrnak, akik azt a keserű tévedést követték el, hogy ragaszkodtak Izsákjukhoz, és minden, amijük maradt, az Izsák volt. Ez a legnagyobb próba, ami az Úr szolgái elé jön. Hajlandó-e szolgálatát az oltárra tenni? Visszatekintve látom, hogy hogyan kerültem szembe ezzel a saját életemben. Sokan tudják, hogy én szorosan összekapcsolódtam a szabadítás szolgálatával és nyilvánosan azonosultam vele az egész országban. Pállal együtt mondhatom: vadakkal viaskodtam a szabadítás szolgálatáért. Viaskodtam fizikailag, szellemileg, imáimban és böjtöléseimben. De eljött az idő, mikor Isten összekapcsolt másik három emberrel, akiknek nemzetközileg is ismert tanító-szolgálatuk van. Isten saját akaratából hozott össze bennünket egy kölcsönös elkötelezettség és alávetettség kapcsolatába. Ezt Isten saját akaratából cselekedte mindnyájunkkal és semmi olyan nem volt benne, amit mi terveztünk volna, vagy vártunk volna, vagy akár valójában értettünk volna. Ebben az értelemben azt kell mondanom, hogy Izsák jegyeit hordozta magán és nem Ismaelét. Nemsok idő telt el és rájöttem, hogy az én szabadítószolgálatom is beletartozik az én elkötelezettségeimbe, amit az én testvéreim felé teszek. Nekem alá kell vetnem magam nekik. Hosszas belső kutatás után végül is azt mondtam: „Testvéreim, ha úgy találjátok, hogy az én szabadítószolgálatom nem igei és téves, és Ti nem értetek ezzel egyet, akkor nem fogom gyakorolni azt.” Gondoljátok, hogy ez nekem olyan könnyű volt? Dehogyis! De ma dicsérem az Istent azokért az eredményekért, amelyek ebből jöttek. Először is – Testvéreim soha nem kérték, hogy adjam fel szolgálatomat, ellenkezőleg, ők támogattak és erősítettek engem. Mikor nyilvánosan támadtak engem, akkor ők mellém álltak, gyakran saját hírnevüket is kockáztatva.

De mindezek fölött történt valami a szabadítás szolgálatában, az egész országra vonatkozóan. Ezt én saját erőfeszítésemből soha nem érhettem volna el. Ami kor Istennek adtam saját Izsákomat, Isten megsokszorozta azt. Ma a szabadítás szolgálata szinte az egész ország területén meg van alapozva. Majdnem mindenhová elmehetek az Egyesült Államokban és prédikálhatok a szabadulásról. És vannak megfelelő, odaszánt emberei Istennek, akik elvégzik a munkát. Igazából nekem nagyon ritkán kell szolgálnom szabadításban. Isten felnevelte emberek seregét, akik hajlandók és képesek ennek gyakorlására. De higgyétek el nekem, nem így volt ez tíz évvel ezelőtt. Ahogy most visszatekintek, köszönöm Istennek, hogy hajlandó voltam feladni Izsákomat és hagyni, hogy ő megsokszorozza. Hiszem, ha ragaszkodtam volna hozzá, magamra maradtam volna a szolgálatommal, elvágva Krisztus testétől és Isten céljainak áramlásától. Nézzük most meg a János 12,24-ben Jézus szavait: „Bizony, bizony azt mondom nektek, ha a földbe hullatott gabonamag el nem hal, egyedül marad. Ha azonban meghal, sok gyümölcsöt terem.”

Ezt sokáig Krisztus halálára alkalmaztam és nem is kétséges, hogy arra is vonatkozik. Jézus volt a gabonamag. Ő hajlandó volt az életét letenni. Beesett a földbe és eltemették. És az ő halálából, eltemetéséből és feltámadásából sok gyümölcs támadt. De éppen mostanában, ahogy gondolkodtam ezeken a sorokon, elkezdtem látni magam és hívőtársaimat, ahogyan kezünkben kis gabonamagot tartunk, amelyet Isten

odahelyezett. Ez a te ajándékod, a szolgálatod, a talentumod. Valami drága, valami értékes, mert Isten adta azt. Azt mondod: „Ez az enyém, én ezt meg tudom tenni. Tudom, hogyan kell démonokat űzni, tudok imádkozni a betegekért és ők a földre esnek. Nekem megvan a tudomány beszéde." Olyan szép ezt a kezedben tartani és érezni: „Az enyém!" De Isten azt mondja: „Ha te megtartod azt, annyi lesz mindened." Csak egy kis gabonamag. Ráteheted a nevedet, a címkédet és folytathatod annak hangoztatását, hogy a tiéd, de soha nem kapsz többet! Mi a másik lehetőség? Hagyd leesni, ejtsd el! Úgy gondolod, hogy hagyjam a szolgálatomat?! Igen, hagyd! Hagyd, hogy egyenesen a földbe kerüljön, eltemessék és szem elől vesszen. Ez után már nem birtokolod tovább. De azt mondom Neked, Isten lesz a felelős érte. S Isten garantálta a gyümölcsöt. Úgy hiszem, hogy ez az a hely, ahova megérkezünk.

Sokan kerülnek szembe ezzel a választással. Akarom-e propagálni magamat? Megakarom-e alapozni az ÉN hírnevemet? Ki akarom-e építeni az ÉN szolgálatomat? Az ÉN hatáskörömet? Az ÉN táboromat? Az ÉN ifjúsági központomat? Az ÉN szabadítási központomat? Érdekelve vagyok-e ebben, hogy ez az enyém? Vagy ha kihívnak és tulajdonjogomat vitatják, tudom-e azt mondani annak, aki nem is az igazi anya, hogy vedd? Szeretem-e magamat? Ez nagyon mélyreható kérdés. Amit Isten adott Neked, arról azt mondom, hogy egyszer el fog jönni az idő, mikor Isten azt mondja: „Hagyd, ejtsd el! Hagyd, hogy leessen a földre!"

Tudom, hogy ez az üzenet sokaknál visszhangra talál. Érzek egy belső választ a Szent Szellemben: Dicsőség Istennek, hogy el fogjátok tudni engedni a dolgokat! Boldog vagyok, hogy hagytam néhány dolgot menni. Ha továbbvittem volna azokat, akkor azok a földbe nyomtak volna.

6. HA A FÖLDBEESETT GABONAMAG EL NEM HAL

A legtöbb prédikátor túlságosan elfoglalt. Én is elfoglalt vagyok, de nem vagyok túl elfoglalt. Tudtátok, hogy nem szellemi, túlságosan elfoglaltnak lenni? Ez nagy benyomást tesz az emberekre, de ez nem szellemi. Isten egy személlyé tett Téged és soha nem fogod tudni két személy munkáját kielégítően elvégezni, bármilyen keményen is dolgozol érte.

Olvastam egy rövid cikket J. Buckingamtől, arról az elhatározásáról, hogy fel fogja adni a sürgős dolgokat azért, hogy meg tudja tenni a fontos dolgokat. A legtöbb prédikátor annyira belemerül a sürgős dolgok intézésébe, hogy soha nem jutnak el a fontoshoz. Egyik leghasznosabb ima a Bibliában a 90.Zsoltárban van:

„Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk."

Taníts engem, hogy hogyan használjam az időmet! Ez egyike azoknak a dolgoknak, amelyeket mindig csodáltam Jézusban. Ő soha nem volt nyugtalanságban. Ő soha nem sietett. Soha nem volt túl elfoglalt. Valójában az énem kiterjedése az, hogyha én nélkülözhetetlenné teszem magamat. A legtöbb ember valójában nem akar nélkülözhető lenni. Ami engem illet, a legnagyobb győzelmem az, ha nélkülözni tudnak engem. Akkor sikert értem el.

Elmondok egy kis történetet, aztán befejezzük. Annyira személyes, hogy óvatosnak kell lennem, de az eredménye még most is munkálkodik az életemben. 1971 júniusában Seattle-be mentem, Washington államba, hogy részt vegyek egy közösségi csendességen, amelyet szolgáló testvérek számára tartottunk. Ott voltak Bob Mumford, Charles Simpson, Larry Cristenson, David Wilkerson, David du Plessis, Denis Bennet, Bexter és sok más ismert tanító is. Kb. öt napig tartott. Minden reggel és délután közösségben voltunk egymással és ez sok tapasztalatot jelentett mindegyikőnk számára. Másfél napot azzal töltöttünk, hogy démonokról beszélgettünk, két napot a vízkeresztségről. Mikor az ember ezt a két akadályt sikeresen vette, akkor már előbbre jutott.

De ilyen sok tanítót az Egyesült Államoknak eme távoli sarkába eljuttatni drága volt. Nem volt alap, amiből ezt ki tudták volna fizetni. így a konferencia szervezői azt mondták: „Testvérek, mi nem ígérünk nektek semmit. De megpróbálunk pénzt gyűjteni a költségekre." E célból szolgálatokat szerveztek a hét minden estéjén, öt prédikáló-központban, Seattle-ben és körülötte. Két-három prédikátor volt egy-egy helyen minden este. A helyek zsúfolásig megteltek. Mielőtt a találkozó elkezdődött volna, az emberek reagálása hatalmas volt. Mikor a csendesség befejeződött, én tovább maradtam Seattle-ben, hogy a hétvégén még szolgáljak Isten gyülekezetében. Így volt még lehetőségem a helyi testvérektől hallani ezekről a szolgálatokról. Minthogy korábban egy seattlei gyülekezet pásztora voltam, sokakat ismertem közülük és tudtam, hogy az igazi véleményüket mondják. A lényege ez volt: emlékezetük szerint, eddig még egyetlen egy találkozónak sem volt ilyen óriási hatása Seattle városára, mint ezeknek. De a komikus ezekben a találkozókban az volt, -

emberi oldalát nézve – hogy nem azért szervezték őket, hogy nagy hatással legyenek Seattle városára, hanem hogy a prédikátorok útiköltségét összegyűjtsék.

Hétfőn reggel már repülőgépen ültem. Seattle-ből Atlantába repültem, ahol a következő találkozóimat kellett tartanom. A repülőgép egyike a legjobb elmélkedő helyeknek. Telefonon nem tudnak elérni, senki nem tud zavarni. Csak ülsz a helyeden és elmerülhetsz gondolataidban. Ahogy így ültem, elkezdem magamnak mondani: Nem furcsa ez? Azok a találkozók, amelyek nem arra voltak rendezve, hogy a városra benyomást tegyenek, nagyobb hatást tettek rá, mint azok, amelyeket ezért terveztek." Abban a pillanatban az Úr elkezdett szólni hozzám – nem hallhatóan, csendesen és nagyon világosan, határozottan, és ezt mondta: „Most mond meg nekem, kivel volt több probléma, Jónással vagy Ninivével? „Egy pillanatig gondolkodtam és válaszoltam: „Uram, mivel Te Jónást egyenesbe hoztad, már nem volt több problémád Ninivével." S akkor Ő azt mondta: „Amikor Én a prédikátorokat rendbe hozom, már nincs problémám az emberekkel."

Azért mondtam el ezt a történetet, mert én is prédikátor vagyok. Az Úr nem azt mondta, hogy amikor a többi prédikátort egyenesbe hozom, hanem azt mondta: „amikor a prédikátorokat egyenesbe hozom" Akkor én is benne voltam a többiekkel együtt. Miután Atlantába értem, az Úr továbbfolytatta ezt velem. Találkozóimat egy szállodában tartottam. Két találkozó között pihentem a szobámban az ágyamon és az agyam többé-kevésbé passzív volt. Úgy gondolom, hogy mikor az agyunk nem túl aktív, akkor Isten könnyebben tudja felkelteni a figyelmünket.

Ahogy ott feküdtem az ágyon, szavak sora jött elém, legtöbbjük helységnév. Olyan világosak és olyan élénkek voltak, mintha egy papírra nyomtatták volna a szemem előtt. A következő szavak voltak: Kérith-ből Sareptába, Sareptából Kármelre, Kármelről Hórebre és a Hórebről sok életre. Eléggé ismerem a Bibliát ahhoz, hogy rájöjjek: e szavak Illés pályafutásának vázlatai voltak. A helységnevek pedig az állomáshelyek, ahol az ő szolgálatai voltak. Kérith-ből Sareptába, Sareptából Kármelre, Kármelről a Hórebre – kezdtem betölteni ezeket a részleteket az elmémben. És nagyon világosan láttam, hogy Illés szolgálatának tetőpontja a Kármel hegyen volt.

Ezen a helyen gyűjtötte össze az egész Izraelt. Itt hívott ki 850 hamis prófétát. Itt hívott le tüzet az égből. És itt látta az egész Izrael, amint azok az arcukra esnek és így kiáltanak: „Az ÚR az Isten!" Ha volt valaki ember, - akinek egyéni, személyes diadala volt, akkor az Illés volt a Kármel hegyén. Aztán az Úr mutatta, hogy néhány napon belül Illés menekült Jézabel elől, a varázslónő elől, és kérte Istent, vegye el az életét. Ilyen rövid a Kármel-hegyi diadal.

A következő gondolatom ez volt: Ha Isten meghallgatta volna Illés kérését és elvette volna az életét, Illés úgy halt volna meg, hogy a hivatását nem töltötte volna be és nem lett volna szellemi örököse. Nem lett volna senki, aki befejezze és továbbvigye az ő munkáját. De mikor végül a Hórebhez jutott és Istennel szemtől szembe került, akkor meghallotta Isten tervét. És az nagyon más volt, mint az Illés terve. Isten megkérdezte: „Mit csinálsz itt, Illés?" Azt válaszolta: „Nagy búsulásom van az Úrért, a Seregek Istenéért!" Aztán elsorolta mindezeket a cselekedeteket és eredményeket. Az Úr azt mondta: „Ezt tudom Illés, de mit csinálsz te itt?" S mikor Illés elmondta az úrnak mindazt, amit tett, az Úr megmondta neki, hogy mit akar, hogy tegyen legközelebb.

„... kend királlyá Hazáélt Szíriában, és Jéhut, a Nimsi fiát kend fel királlyá Izraelben, és Elizeust, az Ábelmehollabeli Sáfát fiát pedig kenjed prófétává magad helyébe."

Ha elolvassátok még a következő fejezeteket a Királyok könyvében, akkor azt fogjátok látni, hogy ez a három ember, aki Isten és Illés Hóreb-hegyi beszélgetésének a gyümölcse, fejezett be minden munkát, amelyet Isten Illésnek jelölt ki. Nem maradt semmi befejezetlenül. Illés nem fejezhette be saját maga a munkát, de megtalálhatta az ő örököseit és átadhatta azt nekik.

Ahogy ez átvillant az agyamon, rájöttem, hogy Isten nagyon közvetlenül szól hozzám. Megmutatta nekem, hogy két választás van előttem. Egyrészt, hogy továbbmehetek és csinálhatom a saját dolgaimat, továbbfolytatva saját szolgálatomat, használva a hitet és a hatalmat, amelyet Isten adott nekem, addig a mértékig, ameddig én képes vagyok eljutni – és elérhetek valami személyes diadalt. De örökös nélkül fejezem be és nem lesz tartós gyümölcse a szolgálatomnak. De Isten megmutatta a másik lehetőséget is. Ne légy törekvő a magad számára! Ne munkáld a saját szolgálatodat! Ne csináld a saját dolgodat! Fektess be mások életébe! Hagyd, hogy az övék legyen a hitel!

Hagyd, hogy átvegyék, amit Te otthagysz! Engedd, hogy ők sikeresebbek legyenek, mint Te! Bizonyos értelemben mindig sikeres ember voltam. Nem dicsekvésből mondom, de visszatekintve, mikor pl. 12 éves voltam, akkor iskolakapitány, diákvezető, aztán legfiatalabb professzor voltam és így tovább. És ez

belevésődött a gondolkodásmódomba, hogy azt várjam, hogy sikeres leszek. De Isten megmutatta nekem, hogy van egy magasabb szintű siker. Hagyd, hogy az a kis gabonamag, amit a kezedben tartasz, beleessen a földbe és elhaljon. Isten majd gondoskodik a következményekről.

És mondom ma nektek, hogy valószínűleg a legszabadabb személy vagyok, mert én hagytam, hogy Isten munkálkodjon és nem érdekel a többi. Nem űzök ki egyetlen démont sem. Ha Isten nem akarja, hogy tegyem, akkor a legkevésbé sem érdekel. Nem érdekel, ha többé nem vezetek egyetlen szemináriumot sem, ha nem írok egy könyvet sem. Ha Isten úgy vezet, hogy eltűnjek a nyilvánosság elől, akkor ez számomra teljesen rendben van, mivel ez az én befektetésem. Ahol befektettem, tudom, hogy jól fog gyümölcsözni. Azt sem tudom, hogy mennyim van, de nem is kell tudnom. De amim van, azt át kell adnom, hogy beessen a földbe. Akarom, hogy beessen. Ennek eredményeként boldog vagyok, valóban szabad vagyok. Tudom, mit jelent szabadon cselekedni; tudom, mit jelent szabadságot prédikálni, de a legjobb dolog szabadnak lenni. Ma elmondhatom teljes őszinteséggel Isten előtt: Szabad vagyok!

7. HAGYNI

Mostanában nagyon megragadott az a szó, hogy „titok". A Biblia különböző helyeken használja. Pld. Pál az 1 Korintus 2,7-ben:

„...bölcsességet is szólunk ... titokként Isten bölcsességét."

Az új fordításban ezt találom: „Megosztjuk Istennek titkos és elrejtett bölcsességét." Tehát van Istennek egy titkos bölcsessége, valami, ami a legtöbb ember értelme elől el van rejtve. Erős vágy van bennem, hogy megszerezzem ezt a titkos, mély bölcsességet. Dávid az 51. Zsoltár 8. versében azt mondja:

„íme, Te az igazságban gyönyörködöl, amely a vesékben van, és bensőmben bölcsességre tanítasz engem."

Angol fordítás szerint: „az elrejtett részben bölcsességre tanítasz engem". Figyeljétek meg ezt a mondatot: „az elrejtett részben bölcsességre ..."

Valószínűleg Pál is erre az elrejtett bölcsességre utal az 1 Korintus 2,7-ben. Bölcsesség, amely el van rejtve titkos helyen. Számomra van valami különleges, vonzó mindebben. A titkos hely, a titkos bölcsesség, a titkos tudomány. De van egy feltétel, amit nekünk teljesítenünk kell. Ha ez a dolog titkos, elrejtett, akkor az nincs szem előtt. Ha tehát mi ezen a titkos helyen akarunk lakozni, ha ezt a titkos bölcsességet akarjuk megtalálni, akkor nekünk magunknak is hajlandónak kell lennünk elrejtettnek lenni! A mi saját személyiségünk, a mi saját hírnevünk, saját égőnk útban van! Nekünk kell ezeket hagyni a földbe esni, hogy meghaljanak! Gondoljatok Jézus életére. Mikor Ő megtestesült, mint ember, akkor 5 kb. 30 évet töltött tökéletes családi körben, három és fél évet nyilvánosan, szolgálatban és majdnem kétezer évet közbenjárásban.

El vagytok készülve ezekre az arányokra? Akartok igazi hathatósságot?

Azok az emberek, akik Isten számára irányítják a világot, azok a közbenjárók. S közülük a legtöbbet egyáltalán nem ismertek nyilvánosan. Hajlandók vagytok az ismertségtől elbúcsúzni? Hol volt Jézusnak a világ számára az utolsó nyilvános megjelenése? A kereszten! S azután, mikor újra megjelent a Földön, hogyan jelent meg? Tanítványainak a szolgálatában! Beesett a földbe, eltemették, feltámadott és kijött a gyümölcs. Hajlandók vagytok ezt megtenni? Én hajlandó vagyok ezt megtenni? Vagy ragaszkodtok, az Izsákotokhoz?

Istenem, Te adtad nekem, Te azt mondod, az enyém.

Isten azt mondja: „Add vissza! Tedd az oltárra! Vedd a kést! Ha ideadod nekem – az én utamon és az én időmben megáldom azt, mikor megfelel az nekem. Megsokasítom sokkal inkább, mint ahogy azt képes vagy érteni."

Évekkel ezelőtt azt mondtam az Úrnak, hogy többé nem akarok vallásos tanulmányokat prédikálni – ha lehetne – hanem mikor prédikálok valamiről, az embereknek alkalmat adnék azt megtenni, annak az igazságnak alapján, amelyet prédikáltam. Ma úgy érzem, tartozok Nektek azzal, hogy így tegyek. Nem akarok nyomást gyakorolni senkire, de úgy hiszem, hogy ebben a gyülekezetben nem kevesen lehetnek azok, akik ragaszkodnak az Izsákjukhoz.

Ez az enyém, Istenem! Én építettem, én alapoztam. A Te Izsákod talán szó szerint egy gyermek, akihez Te ragaszkodsz. Isten azt mondja: „Elengednéd? Ideadnád nekem?” Vagy lehet, hogy amiről beszélek, az a Te életedben egy ajándék, egy szolgálat, egy különleges helyzet. Ha ma Isten valóban szólt a szívedhez - e csak ebben az esetben – alkalmat szeretnék adni Neked, hogy elhozd az Izsákodat és az oltárra tedd.

Mikor minden kényszer nélkül meghajlunk imában – ha Isten szól a szívedhez – felállnál-e és előrejönnél-e, letérdelnél-e és Istennek adnád-e az Izsákodat? Istenem! Biztosan vannak olyanok, akik boldogtalanok, idegesek, feszültek, mert ők hangoztatják saját akaratukat és igényüket, amelyet Te adtál nekik. Ez lehet egy szolgálat, egy ajándék vagy egy helyzet. Lehet egy személy is.

Uram,

a Te Szent Szellemed által adj kegyelmet ezeknek az embereknek, hogy elengedjék ezt és hogy ezt az Izsákot elhozzák és átadják neked, és hogy bízzanak Benned a következményeket illetően!

A Jézus nevében!

Ámen